

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΑ

Γεμάτο φως
και ζεστασιά.

HILARY MANTEL

ΤΑ ΤΡΙΑ
ΦΩΤΑ

CLAIRE KEEGAN

Μετάφραση: Μαρτίνα Ασκητοπούλου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

Νωρίς μια Κυριακή, μετά την πρώτη λειτουργία στο Κλόνεγκαλ, ο πατέρας μου, αντί να με πάει σπίτι, οδηγεί μέσα από το Γουέξφορντ προς την ακτή απ' όπου είναι η οικογένεια της μητέρας μου. Είναι μια ζεστή μέρα, φωτεινή, με διάσπαρτες σκιές και πρασινωπές ξαφνικές λάμψεις κατά μήκος του δρόμου. Περνάμε μέσα από το χωριό Σιλίλι, όπου κάποτε ο πατέρας μου έχασε την κόκκινη αγελάδα μας στα χαρτιά, και προσπερνάμε την αγορά του Κάρνου, όπου ο άντρας που κέρδισε το ζωντανό το πούλησε λίγο αργότερα. Ο πατέρας μου πετάει το καπέλο του στη θέση του συνοδηγού, κατεβάζει το παράθυρο και ανάβει τσιγάρο.

Λύνω τις πλεξούδες μου με ένα τίναγμα του κεφαλιού και ξαπλώνω ανάσκελα στο πίσω κάθισμα, κοιτάζοντας ψηλά από το πίσω τζάμι. Άλλοτε ο ουρανός είναι καθαρός, γαλάζιος. Κι άλλοτε σύννεφα κάτασπρα σαν από κιμωλία καλύπτουν το γαλάζιο, όμως η εικόνα που παραμένει είναι ένα μεθυστικό χάος από ουρανό και δέντρα, που το σκίζουν εδώ κι εκεί καλώδια πάνω από τα οποία, κάθε τόσο, πετάνε με ορμή μικρά καφετί σμήνη από φευγαλέα πουλιά.

Αναρωτιέμαι πώς να είναι εκεί, αυτό το μέρος που ανήκει στους Κινσέλα. Φαντάζομαι μια ψηλή γυναίκα όρθια από πάνω μου, να με βάζει να πιω γάλα, ζεστό ακόμη από την αγελάδα. Φαντάζομαι μια άλλη, όχι και τόσο πιθανή εκδοχή της, με ποδιά, να χύνει το μείγμα για τις τηγανίτες σε ένα τηγάνι, ρωτώντας με αν θα ήθελα κι άλλο, όπως κάνει καμιά φορά η μητέρα μου όταν είναι στις καλές της. Ο άντρας δεν θα την περνάει στο ύψος. Θα με πάει στην πόλη με το τρακτέρ και θα μου πάρει ροζ λεμονάδα και πατατάκια. Ή θα με βάλει να καθαρίζω στάβλους και να μαζεύω τις πέτρες και να ξεριζώνω τα αγριόχορτα και τα ζιζάνια από τα χωράφια. Τον φαντάζομαι να βγάζει από την τσέπη του αυτό που ελπίζω ότι είναι ένα κέρμα των 50, αλλά τελικά είναι ένα μαντίλι. Αναρωτιέ-

μαι αν μένουν σε κάποιο παλιό αγρόκτημα ή σε μια ολοκαίνουργια φάρμα, αν έχουν εξωτερική τουαλέτα ή εσωτερικό μπάνιο με λεκάνη και τρεχούμενο νερό. Με φαντάζομαι ξαπλωμένη σε ένα σκοτεινό υπνοδωμάτιο με άλλα κορίτσια, να λέμε πράγματα που δεν θα τολμούσαμε να επαναλάβουμε όταν πια ξημέρωνε.

Μοιάζει να έχει περάσει ένας αιώνας, όταν το αυτοκίνητο κόβει ταχύτητα και στρίβει σε ένα ασφαλτοστρωμένο, στενό δρομάκι, μια ανατριχίλα όταν οι ρόδες βρίσκουν με δύναμη στις μεταλλικές μπάρες της σχάρας για τα βόδια. Σε κάθε πλευρά, πυκνοί θάμνοι κομμένοι τετράγωνοι. Στο τέλος του δρόμου υπάρχει ένα μεγάλο λευκό σπίτι με δέντρα που τα κλαδιά τους σέρνονται στο χώμα.

«Μπαμπά» λέω. «Τα δέντρα».

«Τι έχουν;»

«Είναι άρρωστα» λέω.

«Είναι κλαίουσες ιτιές» μου λέει, και καθαρίζει τον λαιμό του.

Στην αυλή, στα ψηλά φωτεινά παράθυρα φαίνεται η αντανάκλαση του αυτοκινήτου. Βλέπω τον εαυτό μου να κοιτάζει από το πίσω κάθισμα, άγρια σαν μικρή γυφτοπούλα με τα μαλλιά λυτά, αλλά ο πατέρας μου, πίσω από το τιμόνι, μοιάζει ολόιδιος ο πατέρας μου. Ένα μεγάλο κυνηγόσκυλο

χωρίς λουρί, με το τρίχωμά του σαν να 'χει λεκέδες από τις σκιές των δέντρων, αφήνει μερικά βραχνά απρόθυμα γυυλίσματα, κι έπειτα κάθεται στο σκαλοπάτι και κοιτάζει την πόρτα της εισόδου πίσω του όπου στέκεται ο άντρας. Το σώμα του τετράγωνο, σαν το σώμα των αντρών που ζωγραφίζουν μερικές φορές οι αδερφές μου, αλλά τα φρύδια του κάτω από τα μάτια, για να ταιριάζουν με τα μαλλιά του. Δεν μοιάζει καθόλου με το σόι της μητέρας μου, που είναι όλοι ψηλοί με μακριά χέρια, κι αναρωτιέμαι αν έχουμε έρθει σε λάθος σπίτι.

«Νταν» λέει ο άντρας και ανασκουμπώνεται.
«Πώς τα πας;»

«Τζον» λέει ο Μπαμπάς.

Στέκονται, κοιτάζουν για μια στιγμή την αυλή και μετά αρχίζουν να μιλούν για τη βροχή: πόσο λίγη βροχή έχει ρίξει, πόσο χρειάζονται τη βροχή τα χωράφια, πόσο προσευχόταν ο ιερέας στο Κίλμακριτζ για τη βροχή το πρωί κιόλας, πως δεν έχουν ξαναζηήσει καλοκαίρι σαν αυτό. Σταματάνε για λίγο κι ο πατέρας μου φτύνει και μετά η συζήτησή τους στρέφεται στις τιμές των ζωντανών, την ΕΟΚ, το βούτυρο,* το κόστος του ασβέστη και των

* Τη δεκαετία του '70 στην Ευρώπη εγκαινιάστηκε μια

παρασιτοκτόνων για τα πρόβατα. Το έχω συνηθίσει αυτό, τον τρόπο που έχουν οι άντρες να μη μιλάνε: τους αρέσει να κλοτσάνε σβόλους χόμα στο γρασίδι με το τακούνι της μπότας τους, να κοπανάνε την οροφή ενός αυτοκινήτου πριν πάρει μπρος, να φτύνουν, να κάθονται με τα πόδια τους ορθάνοιχτα, λες και δεν τους καίγεται καρφί.

Όταν βγαίνει έξω η κυρία Κισέλα, δεν τους δίνει σημασία. Είναι ψηλότερη κι από τη μητέρα μου, κι έχει τα ίδια μαύρα μαλλιά, αλλά τα δικά της είναι κοντοκουρεμένα σαν κράνος. Φοράει μια εμπριμέ μπλούζα και ένα καφέ παντελόνι καμπάνα. Η πόρτα του αυτοκινήτου ανοίγει και είμαι έξω, μου δίνει ένα φιλί. Το πρόσωπό μου, όταν το φιλάει, γίνεται καυτό πάνω στο δικό της.

«Την τελευταία φορά που σε είδα ήσουν στο καρότσι» λέει, και κάνει ένα βήμα πίσω, περιμένοντας μια απάντηση.

«Το καρότσι έσπασε».

παρεμβατική πολιτική που επηρέαζε την τιμολόγηση των γαλακτοκομικών προϊόντων με αποτέλεσμα τα επόμενα χρόνια να παρουσιαστεί πλεονάζουσα προσφορά βουτύρου στις ευρωπαϊκές αγορές, που ονομάστηκε «βουνά βουτύρου» (butter mountains).

ΑΠΟ ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ 21ΟΥ ΑΙΩΝΑ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ TIMES

Βρισκόμαστε στην ιρλανδική επαρχία, στην κάψα του καλοκαιριού. Ένας πατέρας πηγαίνει το μικρό κορίτσι του να ζήσει με κάποιους συγγενείς, στο αγρόκτημά τους· η μικρή δεν γνωρίζει ποτέ –ούτε και αν– θα την ξαναπάρουν πίσω στο σπίτι. Στους Κινσέλα βρίσκει στοργή και ζεστασιά, πράγματα που ως τότε δεν είχε νιώσει ποτέ, κι έτσι σιγά σιγά, ζώντας μαζί τους, το κορίτσι ανθίζει. Στο νέο αυτό σπιτικό όμως, όπου όλα είναι τόσο φροντισμένα, υπάρχει κάτι που παραμένει ανείπωτο – κι αυτό το καλοκαίρι σύντομα θα τελειώσει...

Ένα σύγχρονο κλασικό, μια σπαρακτική ιστορία για τα παιδικά χρόνια και την απώλεια, αλλά κυρίως για την αγάπη και τη γενναιοδωρία.

Ένα βιβλίο **αφεγάδιαστης ομορφιάς.**

OBSERVER

ISBN: 978-618-03-3631-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83631

metaixmio.gr

